

NHỮNG SỰ BIỂU LỘ

 Cùng với những lời làm chứng này và lòng biết ơn về người chị đã ra đi của chúng ta, tôi cũng muốn để lại những lời này. Sự quen biết trước tiên của tôi với gia đình của Bell là chồng chị, Jimmy, là người bạn rất thân với người cha quá cố của tôi. Và rồi những năm sau, tôi trở thành một mục sư và quen biết với Chị Bell, và biết chị như một Cơ-đốc nhân chân thật sốt sắng. Tất cả chúng ta ở mọi nơi, sẽ nhớ chị. Thật dễ để nói những lời trên người nào đó như thế này, bởi vì các bạn không phải níu kéo lại bất cứ điều gì. Chị có những gì được đòi hỏi để là một Cơ-đốc nhân.

² Khi tôi nghe người chị ấy hát, cách đây một thời gian ngắn, điều đó nhắc nhở tôi rất nhiều về việc hát của chị, như chúng ta biết chị ở gần đây. Chị rất thích hát. Tôi rất vui vì điều này đã được thực hiện, vì nó thực sự là cách Chị Bell hẳn cảm thấy. Chị thích tự biểu lộ theo cách đó. Lời cầu nguyện của tôi, và lời cầu nguyện chân thành là, hết hảy chúng ta sẽ đi đến tận cùng con đường với một sự làm chứng giống như chị đã có.

³ Tôi muốn đọc ra một số câu Kinh Thánh ở đây, chỉ một phân đoạn. Tôi cảm thấy rằng chị là người yêu mến Lời Chúa vô cùng, và Lời Ngài thật là Đời đời. Và tôi nghĩ tôi muốn đọc một phần chương thứ 14 của—của Gióp.

Loài người bởi người nữ sinh ra sống tạm ít ngày, và đây đây sự khốn khổ.

Người sanh ra như cỏ hoa, rồi bị phát: người chạy qua như bóng, và không ở lâu dài.

...dầu vậy Chúa còn để mắt trên người đường ấy, và khiến tôi chịu Chúa xét đoán sao?

Ai có thể từ sự ô uế mà lấy ra được điều thanh sạch? chẳng một ai.

Các ngày của loài người đã định rồi, số tháng người ở nơi Chúa, Chúa đã định giới hạn cho người mà người không qua khỏi được;

Xin Chúa hãy xây khôi người, để người được yên nghỉ, cho đến khi người hoàn tất, ngày mình, như kẻ làm mướn vậy.

Vì cây cối dẫu bị đốn còn trồng cây, sẽ còn mọc lên nữa, không thôi nứt các nhánh.

Dẫu rễ nó già dưới đất, thân nó chết trong bụi cát;

Tuy nhiên vừa có hơi nước nó sẽ mọc chồi, và đâm nhánh...như một cây tơ.

Nhưng loài người chết, thì nằm tại đó: vâng,...loài người tắt hơi, thì đã đi đâu?

Như nước biển chảy mất đi, và những dòng sông cạn và khô đi:

Cũng vậy loài người nằm, rồi không hề chỗi dậy: người chẳng hề thức giấc, cho đến khi không còn các tầng trời nữa, chẳng ai sẽ khiến cho người tỉnh dậy khỏi giấc ngủ mình.

Ôi chớ gì Chúa giấu tôi nơi âm phủ, ước gì Ngài che khuất tôi, cho đến những ngày cơn giận Chúa đã nguôi,...

Nếu loài người chết, có được sống lại chẳng? trọn ngày giấc già tôi sẽ đợi chờ, cho đến chừng tôi được buông thả. Tôi...

Chúa sẽ gọi,...tôi sẽ thưa lại: Chúa sẽ ưa thích làm công việc của tay Chúa.

Vì bây giờ, Chúa đếm các bước tôi:... Ngài há chẳng xem xét các tội lỗi tôi sao?

⁴ Đọc từ Lời Đòi đời này, tôi muốn dành cho chúng ta suy gẫm chỉ một từ trong chốc lát, và từ đó là: *Những Sự Biểu Lộ*.

⁵ Có rất nhiều về đời sống mà là những sự biểu lộ. Và không có ai sống trên đất mà không có lúc nào đó trong đời người ấy phải ngừng lại và suy nghĩ mình từ đâu đến, mục đích của mình ở đây là gì, và sau đó sẽ đi về đâu. Mọi người thích, hẳn thích nhìn phía bên kia bức màn.

⁶ Đọc từ Sách cổ nhất trong Kinh Thánh ở đây, Gióp, tổ phụ này, ông đang cố gắng tìm thấy chính điều này. Và ông đang trút

sự bức xúc của mình với Đức Chúa Trời, biểu lộ rằng Ngài đã có một—một sự sống sau cái chết.

7 Chúng ta đôi khi cảm thấy rằng, khi chúng ta đương đầu với những điều gì giống như thế này, thì đây là tất cả. Nhưng không phải. Nó là sự thay đổi. Nó là...một bước cao hơn. Nó đang bước từ một đời sống này qua đời sống khác.

8 Và Gióp, vị tiên tri, khi ông đang nghĩ về những điều này, ông xem xét nó trong quần thể thực vật, đời sống thực vật, đời sống cây cối. Vì thế ông để ý điều đó, cách mà Đức Chúa Trời phải ở trong sự sáng tạo của Ngài như thế nào; rằng nếu Ngài đã tạo dựng muôn vật, thì Ngài phải sống trong sự sáng tạo đó, bởi vì Ngài tạo dựng nó với một mục đích, cho chính Ngài sống trong đó, giống như một người xây một căn nhà để sống. Tất cả những đời sống nhỏ bé này ở trong sự sáng tạo của Đức Chúa Trời đều là thần dân đối với Đấng Tạo Dựng của nó. Và ông nghĩ, rằng, nếu một cơn bão đến gần và sẽ rung ngã cây mạnh sức, tuy nhiên, điều đó không phải là sự chấm dứt của cây đó. Nó sẽ sống lại. Nếu cây chết, nó sẽ sống.

9 Và nhiều lần, khi chúng ta bị làm cho xáo động, nếu chúng ta chỉ nhìn chung quanh mình, bạn có thể thấy Đức Chúa Trời khắp mọi nơi. Bây giờ chúng ta sẽ hiểu Ngài, như là trong cây cối, nếu cây được đặt ở đây.

10 Và mọi vật có ở đây nhằm phục vụ một mục đích, đúng như chúng ta ở đây để phục vụ một mục đích, đúng như người chị của chúng ta ở đây hầu việc một mục đích. Hết thảy chúng ta ở đây vì một mục đích của Đức Chúa Trời, nếu chúng ta có thể tìm thấy mục đích đó là gì và thế thì hãy phục vụ tốt mục đích đó. Ở đó, chắc chắn, nếu Đức Chúa Trời đủ quan tâm đến một sự sống lại của đời sống thực vật, thì Ngài đủ lưu tâm về sự sống lại cho đời sống con người.

11 Vì vậy, tổ phụ Gióp, để ý rằng—rằng cây đó, nếu nó chết, thì nó sống lại. Và cách mà mùa hạ và mùa đông đã thay đổi sự tồn tại của nó thế nào, và mỗi ngày ở đó để lại một lời chứng. Ông chú ý nếu cây—cây đang sống vào mùa hạ, và dường như vào mùa đông nó chết, những chiếc lá dính trên cây.

¹² Bây giờ, chúng ta được dạy trong Kinh Thánh, rằng, có một Cây Sự Sống. Nó ở trong vườn Ê-đen. Và Cây Sự Sống này là nơi những Cơ-đốc nhân dính liền vào, như chiếc lá trên Cây này.

¹³ Và bây giờ vào thời gian mùa đông, khi lá cây còn xanh tươi, ồ, chúng...Hay là, đúng hơn là, vào mùa hạ, khi những chiếc lá xinh đẹp và xanh tươi, sau một thời gian ngắn sương giá đến và làm chúng đổi màu khác, và chúng rơi xuống khỏi thân cây. Và sự sống trở vào rễ cây. Nếu chúng ta thật sự để ý, nó là một sự nhiệm mầu.

¹⁴ Cách đây không lâu, tôi đối đầu, để nói với một người mà tuyên bố là người vô thần, một người không tin. Và chúng tôi đang đứng bên cạnh một cây táo thuộc về anh. Và tôi hỏi cây táo trông được bao lâu, và anh bảo tôi rất nhiều năm rồi, và nó sản xuất bao nhiêu quả táo mỗi năm. Và bây giờ là đầu tháng Tám, và tôi biết, để ý những trái táo đã rơi xuống rồi, và những chiếc lá chuyển sang màu nâu. Và tôi nói với anh ta, “Tôi muốn hỏi anh một câu.” Tôi nói, “Tại sao những chiếc lá kia chuyển sang màu nâu và rơi khỏi cây trước khi sương giá chạm vào chúng?”

¹⁵ “Ồ,” anh ấy nói, “ấy là mùa đông đang đến. Và lý do chúng chuyển sang màu nâu là bởi vì sự sống đã lia khỏi chiếc lá.”

Tôi hỏi, “Sự sống đã đi đâu?”

¹⁶ Và anh nói với tôi, “Trở xuống rễ cây, nơi nó đã sinh ra.”

Và tôi nói, “Đó có phải là chiếc lá cuối cùng không?”

¹⁷ Anh nói, “Không. Sự sống đó sẽ trở lại vào mùa xuân kế tiếp, với chiếc lá mới.” Anh ta đã không bao giờ để ý điều đó trước đây.

¹⁸ Tôi nói, “Thế thì, thưa anh, tôi xin anh nói cho tôi biết, Sự Thông Minh gì mà lấy đi chiếc lá đó khỏi cây ngay trước khi trời lạnh giá, và gởi sự sống của nó trở lại xuống đất, vì sự an toàn, cho đến khi một mùa khác đến. Anh có thể đổ nước trong xô và để nó trên một cái trụ, nó sẽ không bao giờ thay đổi bởi mùa. Vì thế điều đó chỉ cho thấy rằng có một Đức Chúa Trời Đấng làm chủ sự sống.”

¹⁹ Và chúng ta những người tuyên bố mình là Cơ-đốc nhân, là người được sanh ra bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, được tồn tại, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, được truyền từ cây sự chết

qua cây Sự Sống. Và khi một trong những chiếc lá rơi xuống, giống như tôi đã nghe bài làm chứng đó từ...hội thánh tuyệt vời này, với giáo hội Báp-tít Gilt Edge, nơi có nhiều người bạn quý của tôi là thuộc viên, nơi mà một trong những chiếc lá của nó đã rơi xuống. Chúng ta biết rằng đời sống đó đã trở về với Đức Chúa Trời Đấng đã ban cho nó vì một mục đích nào đó, chỉ để đến lại vào sự phục sinh chung; không bao giờ bị rơi xuống lại, trong Ngàn năm bình an. Thời giờ vĩ đại sắp đến.

²⁰ Gióp đã chú ý đến những điều này. Rồi ông để ý đời sống của mặt trời.

²¹ Nếu bạn chú ý, về một buổi sáng, mặt trời mọc lên, nó là một em bé. Những tia nắng của nó yếu ớt. Rồi nó bước vào tuổi thiếu niên, khoảng chín hay mười giờ. Sau đó vào giữa trưa, giữa ngày, đó là lúc nó tràn đầy sức mạnh. Rồi nó bắt đầu ngã xuống, và cuối cùng trở lại phía Tây, như nó đã sống hết một ngày. Chúng ta có thể gọi đó là sự chấm dứt của mặt trời không? Không. Sáng hôm sau, nó trở lại, để mang đến một ngày mới cho chúng ta.

²² Vậy thì, điều này là gì? Đó là sự biểu lộ của Đức Chúa Trời. Và từ ngữ *sự biểu lộ* có nghĩa là “bày tỏ một cảm xúc.” Đó là sự biểu lộ của Đức Chúa Trời, sự biểu lộ đối với chúng ta, để chúng ta biết tình cảm của Ngài đối với chúng ta, rằng cái chết không chia lìa chúng ta Đời đời. Chúng ta sẽ sống lại, trở lại lần nữa.

²³ Mỗi lần mà hạt giống chết trong đất, vào mùa thu mỗi năm, thật giống như những bông hoa này, chúng, những hạt giống nhỏ của chúng rơi ra khi sương giá ụp vào chúng, và hạt giống rơi xuống đất. Và dường như lạ lùng hết sức, tuy nhiên nó là sự thật, Đức Chúa Trời quá vô hạn đến nỗi Ngài không bỏ qua bất cứ điều gì. Ngài có một tiến trình tang lễ cho bông hoa của Ngài. Sau khi gặp phải sương giá, rồi đến những trận mưa thu, và những giọt nước mắt vĩ đại to lớn, những giọt nước mưa, rơi từ trên trời xuống, và chôn hạt giống đó của hoa, vỗ về trên nó, và có lẽ nó đi vào sâu một hay hai phân tây dưới đất. Rồi những ngọn gió mùa đông lạnh lẽo bắt đầu thổi qua, và—và những cánh hoa nhỏ bé rơi rụng, và cuống nó cũng chết, và rồi những ngọn gió heo may đến và làm chúng khô héo. Và rồi hạt giống nhỏ đóng băng, và

lỗi của nó rời ra. Và, ô, vào mùa xuân, bạn không thể thấy nó còn để lại điều gì.

²⁴ Nhưng đó có phải sự chấm dứt của bông hoa không? Không bao giờ. Nó được đặt ở đây vì một mục đích. Và khi nó đã phục vụ mục đích của nó tốt rồi, thì Đức Chúa Trời để cho chúng ta biết, bằng bông hoa, sự biểu lộ của Ngài với chúng ta.

²⁵ Thật chắc chắn như mặt trời càng trở nên gần trái đất hơn một chút, để mang đến những tia nắng ấm áp hơn, bạn cũng không thể giấu đời sống ấy ở đâu cả. Bạn có thể che phủ nó dưới một tảng đá. Bạn có bao giờ để ý khi bạn đặt khối bê tông vào mùa đông, cỏ mọc dày hơn ở đâu vào mùa xuân? Ngay chung quanh rìa của khối bê tông đó. Tại sao thế? Chính là đời sống đó ở bên dưới tảng đá. Khi mặt trời bắt đầu tằm trái đất, bạn không thể nắm giữ sự sống. Nó sẽ tìm cách đi ra từ bên dưới khối bê tông và nhô đầu nhỏ bé ra, ngợi khen Đức Chúa Trời, bởi vì mặt trời là sự sống lại. M-ặ-t-t-r-ờ-i là sự phục sinh của tất cả đời sống thực vật. Bạn không thể giấu nó chùng nào mặt trời còn chiếu sáng.

²⁶ C-o-n có vẻ như là, xa xăm lắm, rất nhiều lần. Nhưng khi Ngài bắt đầu soi sáng, “Mặt Trời của sự công bình sẽ chói dậy với sự chữa lành trong cánh Ngài.” Và mọi đời sống, cho dù nó đã bị chôn ở đâu, sâu bao nhiêu, xa bao nhiêu đi nữa trong những làn nước, hay trong cát, trong những tảng đá, nó sẽ sống lại với sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

²⁷ Bởi vì, Đức Chúa Trời đang biểu lộ với chúng ta, đang chỉ cho chúng ta thấy thật sự những gì Ngài đang làm. Mục đích của Ngài là bày tỏ cho chúng ta, qua những bông hoa, qua mặt trời, qua cây cối, qua tất cả đời sống, rằng Ngài là sự sống lại và Sự Sống. Đức Chúa Trời làm sống lại Sự Sống của Ngài khi nó phục vụ mục đích Ngài.

²⁸ Và nếu bông hoa phục vụ mục đích của nó, và Đức Chúa Trời có sự phục sinh cho bông hoa, hưởng chi cho người chị của chúng ta phục vụ cho mục đích của chị trong đời sống là đường nào. Đức Chúa Trời có sự sống lại cho những người mà phục vụ mục đích của họ. Chúng ta có thể tìm thấy mục đích của chúng ta và rồi phục vụ chúng.

29 Những bông hoa nhỏ bé này, bạn có thể hỏi về chúng. Chúng có ở đây, chiều hôm nay, để phục vụ một mục đích. Đó là những gì thuộc về mục đích của bông hoa này, Đức Chúa Trời đã sẵn dành cho nó, để phục vụ một mục đích. Nó có thể kết quả liên tục.

30 Nếu bạn để ý, những bông hoa này hết thấy màu sắc của chúng không giống nhau. Chúng khác nhau về màu sắc, cho thấy rằng Đức Chúa Trời là một Đức Chúa Trời đa dạng. Ngài thích những màu khác nhau. Pha trộn chúng lại với nhau làm thành một bó hoa mà Ngài yêu thích. Đức Chúa Trời, một Đức Chúa Trời của muôn màu muôn vẻ. Ngài có những bông hoa màu trắng của Ngài. Ngài có những bông hoa màu đỏ của Ngài. Và có, hết thấy những bông hoa màu khác của Ngài, và đặt chung chúng lại với nhau để phục vụ mục đích của Ngài.

31 Ngài có những ngọn núi to lớn, và những ngọn đồi nhỏ, và đồng bằng. Ngài có những sa mạc. Ngài có biển. Ngài có cây sồi, cây cọ. Mọi thứ đều hài hòa với nhau trong chỗ của nó, nơi mà, Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời của hết thấy thiên nhiên có thể sống và tận hưởng sự hiện hữu của Ngài, như đang sống trong những tạo vật của Ngài đúng thì giờ, mà đang phục vụ cho mục đích của Ngài.

32 Nếu Ngài nghĩ đủ để phục hồi lại điều đó, và tạo ra một cách tránh khỏi cho điều đó, cho sự phục vụ lần nữa ở tương lai, huống chi những người thuộc về Ngài, bất kể chúng ta là ai, chủng tộc, màu da, tín điều gì, hay là bất cứ điều gì khác hơn nữa, để có thể cư ngụ với nhau trong sự đồng nhất của Sự Hiện Diện của Đức Chúa Trời và ơn phước Ngài. Sẽ có sự sống lại, ngày nào đó, thật chắc chắn như có một sự sống lại dành cho bông hoa. Hết thấy chúng ta thấy điều đó. Hết thấy chúng ta đều tin điều đó. Hết thấy chúng ta biết rằng những việc này là tất cả sự biểu lộ. Chúng đang làm chúng, đang nói với chúng ta, đang bày tỏ, làm cho chúng ta biết cảm xúc mà Đức Chúa Trời muốn chúng ta biết.

33 Người ta đã gửi đến những bông hoa này, bạn bè của người chị chúng ta đã gửi đến những bông hoa này, họ cũng đang bày tỏ với gia đình, biểu lộ với họ sự thương cảm về một người bạn, về một người chị, hay là—hay là một người yêu quý. Họ đang cố

gắng bộc lộ. Họ là những sự biểu lộ, làm cho được biết, tuyên bố điều gì đó.

³⁴ Tất cả những điều này mà chúng ta có thể nói, hàng giờ, những sự biểu lộ của Đức Chúa Trời đối với nhân loại, tất cả những điều này có phần của chúng, và chúng đóng vai trò rất tốt. Mỗi bông hoa, mỗi cây cối, mỗi lần mặt trời mọc, mỗi lần mặt trời lặn, mọi việc đóng vai trò quan trọng của nó. Nhưng hết thấy những sự biểu lộ đó của Đức Chúa Trời, bày tỏ cho chúng ta biết, và cho chúng ta một ví dụ, rằng Ngài sẽ làm một sự biểu lộ vĩ đại một ngày nào đó, một sự biểu lộ Đời đời.

³⁵ Rồi Ngài ban đến cho chúng ta hình ảnh được biểu lộ của Ngài, trong hình thể của Con Ngài. Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài đến, trong hình ảnh biểu lộ chính Ngài, để tuyên bố với nhân loại những gì Ngài nghĩ về chúng ta. Ngài đã đổi vai của Ngài. Ngài trở nên con người. Ngài trở nên một người trong chúng ta.

³⁶ Từ Đức Chúa Trời, Cha Đời Đời, từ Đấng Tạo Hóa vĩ đại, Đấng có trước thế gian, lấp kín không gian, thời gian. Thậm chí không có một—một mét nào hay một mét ánh sáng, cũng không có nguyên tử hay một phân tử, Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Và Ngài sẽ luôn luôn là Đức Chúa Trời. Nhưng Đấng vĩ đại Mà...Nếu anh chị em có thể ngược nhìn lên bầu trời ban đêm và thấy những vì sao trong thái dương hệ. Cách đây vài năm, tôi được đặc ân nhìn qua kính hiển vi to lớn này, và ở đó người ta tuyên bố anh chị em có thể thấy khoảng không một trăm hai mươi triệu năm ánh sáng, những mét ánh sáng. Và nơi xa kia đó vẫn là những mặt trăng và các ngôi sao và các thế giới, mà Ngài điều khiển.

³⁷ Và rồi Ngài quá quan tâm đủ để biểu lộ cho chúng ta, biết rằng Ngài rất vĩ đại. Tuy nhiên, Ngài đã giáng trần dưới hình thức một con người, để biểu lộ về Ngài là thế nào. Ngài trở nên một Thống khổ Nhân, quen với sự buồn bực. Ngài đã sống một cuộc đời con người. Ngài không có chỗ gối đầu Ngài. Ngài đã biểu lộ Nó là gì, Đức Chúa Trời là gì. Ngài đã chữa lành chúng ta khi chúng ta đau ốm. Ngài đã sống lại từ kẻ chết, để cho thấy Ngài là hình ảnh được biểu lộ của Đức Chúa Trời. Ngài đã đặt một kế hoạch cho tất cả chúng ta, cũng là nơi chúng ta có thể nhìn những sự biểu lộ nhỏ này và thấy Đức Chúa Trời. Rồi chúng ta có

thể ngược lên và thấy sự biểu lộ vĩ đại của Đức Chúa Trời, và có một sự đảm bảo, rồi, để khi những giờ này đến, đây không phải là sự chấm dứt của nó.

38 Tôi thích sự biểu lộ mà người chị chúng ta, trong sự ca hát, đã nói cách đây không lâu, “Đây là chị tôi. Tôi không thể hát nó cách này trừ khi chị ấy biết mình ở đâu.” Thấy không?

39 Có một cách chúng ta biết chúng ta đang đi đâu, bởi vì hình ảnh được biểu lộ của Đức Chúa Trời được đặt dưới kế hoạch này. Và, Ngài đã phán, hễ ai muốn chấp nhận kế hoạch này sẽ được Sự sống Đời đời. Giăng 5:24 nói, “Ai nghe Lời Ta, mà tin Đấng đã sai Ta, thì được Sự sống đời đời, và không đến sự Phán xét đâu; song vượt qua sự chết mà đến với Sự Sống.”

40 Sự biểu lộ vĩ đại nhất trong tất cả là Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng đã làm cho chúng ta một con đường. Ngài đã làm trọn và chứng thực tất cả những sự biểu lộ mà những bông hoa này, và đời sống thực vật, và vân vân, và mặt trời, cùng thái dương hệ, đã làm chứng trước khi Ngài Đến, rằng có một Đấng Công Bình đang đến mà sẽ khiến cho chúng ta tin chắc vào Điều đó, bởi vì Ngài sẽ là hình ảnh được biểu lộ của Đức Chúa Trời. Và khi Ngài đến, và làm những điều Ngài đã làm, Ngài đã chứng minh rằng những sự biểu lộ này là đúng. Ngài đã ban cho sự minh chứng về chúng. Bởi vì, như một bông hoa lại mọc lên, cây cối lại mọc lên, mặt trời lại mọc lên, những Cơ-đốc nhân cũng sẽ sống lại. Nó phải như thế. Bởi vì, Đức Chúa Trời, trong hình ảnh được biểu lộ của một con người, hay là một con người trong hình ảnh được biểu lộ của Đức Chúa Trời, đã chứng minh nó bởi sự phục sinh của Ngài.

41 Thế thì, trong đó, khi nhà tiên tri đã thấy tất cả những điều này xảy ra; Gióp, khi ông thấy tất cả đời sống thực vật, và vân vân. Thế thì, chúng ta là những người quen thuộc với Kinh Thánh biết điều đó. Ngồi trên đồng tro, trong sự đau buồn này, ông bị tình trạng bất an tấn công. Những thành viên giáo hội của ông đã bảo ông là một... đã phạm tội kín giấu.

42 Nhiều lần người ta nói, rằng, “Một người chết sớm, hay điều gì đó, điều đó có lẽ là vì một số tội lỗi họ đã làm. Họ đã làm điều

gì đó sai trái.” Không...Đó không phải là trường hợp đối với một Cơ-đốc nhân.

⁴³ Khi ông thấy sự biểu lộ vĩ đại, cuối cùng này, Đức Chúa Trời bày tỏ kế hoạch của Ngài qua Đức Chúa Jêsus Christ, ông đã cất tiếng la lên. Khi những tia sáng loé lên và sấm sét vang rền, ông nói, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống, và đến ngày cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất. Và mặc dầu sau khi sấm da đã hủy hoại thân xác tôi, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời, chính tôi sẽ thấy Ngài.” Ông đã thấy sự biểu lộ cuối cùng đó, nhiều trăm năm trước. Nhưng, là một vị tiên tri, trong khả năng ông đã thấy sự biểu lộ vĩ đại sự đến của Đức Chúa Trời.

⁴⁴ Ông có thể nhìn xuống và thấy sự sống lại của những hạt giống. Ông có thể thấy sự sống lại của cây cối. Và sự sống lại của mặt trời, sau khi nó đã phục vụ hết thời gian của mình, và sống lại lần nữa; sự phục vụ cho một ngày, sống lại cho một ngày khác. Những bông hoa để phục vụ cho một tang lễ, chết, và sống lại để phục vụ một tang lễ khác. Mọi sự phục vụ cho mục đích của nó. Thế rồi ông đã thấy, từ đằng xa, sự Đến của Đấng Công Bình đó, và hét lên, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống.”

⁴⁵ “Xác thịt tôi sẽ an nghỉ trong sự trông cậy,” Đa-vít nói, “bởi vì Ngài sẽ không để Đấng Thánh Ngài thấy sự hư nát; Ngài cũng sẽ chẳng để linh hồn Ngài trong âm phủ.” Ông đã thấy ngày đó, sự biểu lộ hoàn hảo đó của Đức Chúa Trời, những gì Ngài sẽ làm; để bày tỏ, cho con người biết, rằng cái chết không phải là sự chấm dứt của con đường.

⁴⁶ Đây không phải là sự kết thúc. Đây chỉ là sự bắt đầu. Nó là sự chấm dứt nỗi đau khổ. Nó là sự kết thúc của thời gian quyết định. Nhưng nó bắt đầu thời gian của sự vui mừng và phần thưởng. Nó không phải là sự chấm dứt mọi việc. Nó chỉ là sự chấm dứt của những—những việc hay chết, để bắt đầu những việc không hay chết. Chị đã đi tới sự yên nghỉ của mình. Đức Chúa Trời cho linh hồn chị được yên nghỉ.

⁴⁷ Lúc ấy, ông đã khóc lên vì sự biểu lộ vĩ đại này, bởi vì ông đã thấy những gì sẽ xảy ra.

48 Bây giờ chúng ta hãy đi đến kết luận này. Chúng ta nhóm nhau lại ở đây ngày hôm nay, để—để bày tỏ, hay là làm cho người khác biết cảm xúc của mình về người láng giềng, về một người chị, về một người vợ, về một người mẹ. Đó là lý do tại sao chúng ta nhóm nhau lại chiều hôm nay; để bày tỏ, để biểu lộ tình cảm của chúng ta, sự mất mát của chúng ta. Đó là lý do tại sao chúng ta ở đây, làm điều này. Người cha thì biểu lộ sự mất vợ; con cái, biểu lộ sự mất mẹ; những người gần gũi biểu lộ sự mất người hàng xóm, hay người chị.

49 Những mục sư truyền đạo chúng ta. Như tôi đã nghe họ, qua dưới nhà, đưa ra những lời an ủi, đầy vinh hiển, tuyệt vời, rõ ràng dứt khoát, mà những gì người chị đã có ý nghĩa với họ, và trong hội chúng của họ. Những mục sư truyền đạo chúng ta đến đây, chiều hôm nay. Dĩ nhiên, trong lòng chúng ta, chúng ta cũng cảm thấy buồn. Nhưng chúng ta cũng đến để bày tỏ một sự biểu lộ của Đức Chúa Trời, Lễ thật của Ngài về tất cả vấn đề này. Chúng ta đến đây để biểu lộ những gì Đức Chúa Trời phán về điều đó, để an ủi những tấm lòng của dân sự; để cho họ biết, có lẽ gay go như một cú sốc, tuy nhiên nó ở trong ý định của Đức Chúa Trời Toàn Năng để thực hiện theo cách này, và đó là kế hoạch của Ngài. Và đây không phải là sự kết thúc. Đây là sự bắt đầu của một đời sống mới.

50 Thế thì chúng ta là những người được Đức Chúa Trời dạy dỗ trong Lời Ngài, về những điều này, chúng ta đến để bày tỏ cảm xúc của mình. Và tôi thật sung sướng biết bao qua điều này chiều hôm nay, rằng tất cả chúng ta có thể biểu lộ cùng sự việc hướng về Lời Đức Chúa Trời, vì chị đã làm trọn Nó.

51 Chị Bell, như chúng ta biết chị ở đền tạm đây, là một người nữ Cơ-đốc, thánh thiện, đáng yêu, chị cũng đã biểu lộ về mình. Chị đã bày tỏ cảm xúc của mình về Đức Chúa Trời. Như tôi nghe đọc tiểu sử, lúc này, thậm chí ngay trước khi Anh Jim kết hôn với chị, tôi cho là, ở dưới Tennessee, chị đã có quyết định. Chị đã làm sự biểu lộ của mình. Vì thế, đó là những lời làm chứng. Và theo như tôi biết, kể từ ngày đó đến nay, chị không ngừng biểu lộ điều đó. Có lẽ, ngày hôm nay, khi đi qua những hành lang của Thiên đàng, ở đâu đó vượt xa ngoài giới hạn trong những lãnh

vực Đồi đồi của sự Vinh hiển, bước đi trên những con đường của Đức Chúa Trời, chị vẫn biểu lộ nó. Vượt qua bên kia bóng tối của những lãnh vực ắt phải chết, chị vẫn biểu lộ điều đó.

⁵² Chị Bell, như chúng ta biết về chị, không hổ thẹn về sự làm chứng của mình. Không lần nào chị đỏ mặt vì sự làm chứng của mình. Không một lần nào chị lưỡng lự để nói điều gì. Chị đã biểu lộ nó, và chị đã không hổ thẹn. Cách mà tôi đã thấy chị đứng đằng sau đó với đôi tay giơ lên trên không, và nước mắt chảy dài xuống đôi má. Thấy chị đang đứng ở đây trên bục giảng này, và hát những bài hát có thể khiến cho toàn thể hội chúng phải kêu lên, về một Xứ, ở xa vượt quá giới hạn nơi đây. Chị đã không hổ thẹn. Chị đã biểu lộ ở khắp nơi. Mọi người gần gũi, mọi nhà thờ, khắp nơi chị gia nhập, chị đã bày tỏ chính mình, biểu lộ những gì chị suy nghĩ về Đức Chúa Trời. Là đời sống của chị, đó là hết thảy những gì chị có thể, chị đã biểu lộ những gì chị có trong Đức Chúa Jêsus Christ, một tạo vật được sanh ra mới.

⁵³ Chị là một bạn đáng yêu của người mẹ già tôi mà—mà đã cùng leo lên những bậc thang giống như vậy, cách đây vài tuần. Ngày hôm nay, họ ở cùng nhau.

⁵⁴ Thật là một điều tuyệt vời làm sao, để thấy những sự biểu lộ cảm xúc, thật Đức Chúa Trời tuyệt diệu biết bao. Những lá thư của chị; Chị Bell. Mỗi lần tôi đến nhà, Billy, con trai tôi, sẽ mang cho tôi một số thư, những cú điện thoại, thường thường, là từ Chị Bell. “Xin cầu nguyện cho người *này*. Xin cầu nguyện cho người *kia*.” Điều đó, điều đó đã nói lên điều gì? Đối với tôi, đó là sự biểu lộ của chị, sự bày tỏ của chị về những gì ở bên trong của chị; gánh nặng về người chồng của chị, gánh nặng về con cái của chị, gánh nặng về mọi người chung quanh, và mọi người đau ốm.

⁵⁵ Chị Bell hầu như đã sống những năm cuối cùng, bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Chị là một tín hữu đầy đức tin vào quyền năng chữa lành của Đức Chúa Trời. Và điều đó đã xảy ra đêm nọ...Tôi chưa bao giờ trong đời có lời cầu nguyện cho chị, và đã cầu nguyện với vị thánh đồ lớn tuổi yêu dấu đó, cho tới khi, trừ khi Chúa đã chữa lành cho chị.

56 Và một đêm kia, khi tôi được gọi, tôi vừa đi đến từ Arizona, khoảng nửa đêm. Họ đã gọi cho con trai tôi và nói, “Chị Shepherd, một trong những người bạn của gia đình Chị Bell, cần anh cầu nguyện cho chị ấy. Chị ấy đang ở trong bệnh viện.” Tôi hiểu đó là Chị Shepherd; một phụ nữ nào đó, có lẽ hiện giờ đang có mặt trong tòa nhà này, bằng cái tên Shepherd, mà chị biết. Tôi nghĩ chị ấy ở trong bệnh viện.

57 Sáng hôm sau họ gọi lại, khoảng mười một giờ gì đó, và nói, “Không phải là Chị Shepherd. Ấy là Chị Bell, chính chị ấy, ở trong bệnh viện.” Và để thấy được điều đó, sự sấm sấn khôn ngoan và kế hoạch của Đức Chúa Trời. Trước khi anh ấy đến đó, Chị Bell đã bước lên những bậc Thang bằng vàng. Trước khi tôi có thể đến đó, Đức Chúa Trời đã hái đóa hoa hồng màu sắc của Ngài, để làm thành một bó hoa của Ngài cho Ngàn năm bình an. Trước khi tôi có thể đến đó, chị đã đi gặp Đức Chúa Trời. Sự biểu lộ của Đức Chúa Trời về tình yêu của Ngài!

58 Tất cả những năm chung sống hạnh phúc này là một sự biểu lộ về sự chung thủy của chị như một người vợ, để làm nên một gia đình đối với chồng và con cái chị. Điều đó tự biểu lộ qua những lúc khó khăn, khi những người con ngồi quanh bàn, và sự đi lại khó khăn. Và, một người mẹ, khiến cho một người mẹ biết sắp đặt các sự việc lại với nhau, mà không—không bỏ cuộc, khi những cái miệng nhỏ bé đói khát chung quanh bàn. Nhưng, đứng bên cạnh chồng, trung thành, đứng bên cạnh con cái chị, đó là một sự biểu lộ của lòng trung tín chân thật. Điều đó mọi người đều biết. Tôi sẽ không phải nói nữa. Anh chị em biết rằng đó là sự thật. Thấy không? Vàng, thưa quý vị.

59 Và sự kêu cầu khẩn thiết không ngừng của chị cho con cái mình! Tôi không tin là tôi đã từng gặp chị, hay là rời khỏi chị, mà không có lời cầu xin của chị cho những đứa con đó. Điều đó chỉ cho thấy cương vị làm mẹ thật sự, biết rằng đời sống đó chỉ là một giấc mơ hay là một chỗ chuẩn bị cho con cái chị. Chị muốn gặp chúng trong một Xứ xa nơi đây, nơi mà sẽ không có những lúc lao khổ nữa. Chị luôn luôn nói với tôi...Chị gọi tôi Anh Billy. Chị nói, “Anh Billy, xin cầu nguyện cho các con tôi, để không một đứa nào trong chúng bị hư mất.” Nếu điều đó không biểu lộ thật

sự cương vị người mẹ; một người mẹ quan tâm đến con cái mình, quan tâm đến những người gần gũi mình, đến chồng chị, những người thân yêu của chị! Đó là Đức Chúa Trời ở trong người phụ nữ ấy, đang biểu lộ những việc Đời đời.

⁶⁰ Tôi thật đồng cảm với chồng chị, người bạn tốt của tôi. Thật tôi đồng cảm với những người con trai, một số người con ở Đức và những nơi khác nhau, nghe sứ điệp về sự ra đi của người mẹ. Nhưng chị có thể đi xa khỏi sự hiện diện của các bạn ở đây, các bạn ạ, nhưng chị không—chị không chết. Chị sống mãi mãi. Chị đang sống trong một Xứ mà nơi đó chị cầu nguyện cho mỗi người trong các bạn sẽ gặp chị. Đừng để chị thất vọng. Tôi chắc chắn chị sẽ không thất vọng.

⁶¹ Tôi thấy người ta nói ra sự tuần hoàn của bánh xe đó, chiều nay. Tôi còn nhớ khi lần đầu tiên một người trong gia đình tôi ra đi. Từng người một, họ sẽ ngã xuống. Điều đó sẽ không quá lâu. Hãy lắng nghe. Bánh xe đó có thể được kết hợp lại với nhau, trong một Xứ khác ở đó không có những bánh xe vỡ ra, ở đó sự điều khiển vĩ đại của Đức Chúa Trời có thể hoàn tất và có thể lăn qua các thời đại. Cầu xin cho gia đình, sẽ được như cách đó. Các bạn đã luôn luôn có mẹ; bây giờ được ở với bà mãi mãi. Đúng thế.

⁶² Một điều khác biểu lộ tình yêu của Đức Chúa Trời. Như tôi hiểu, rằng, nhu cầu của chị là rằng chị sẽ không bao giờ già và nán lại nữa, phải nán lại và gởi trọn những gì ở chung quanh trong tuổi già, và đi khắp khiêng và—và đau ốm, và hấp hối trong gang tấc. Đức Chúa Trời đã nhậm lời yêu cầu đó. Đúng thế. Ồ, chỉ cách đây hai Chúa nhật, chị đang đứng ở đây trong một hàng ghế nhà thờ, hát về Tin lành vinh hiển của Đấng Christ.

⁶³ Đây là gì? Đây là gì về một người mẹ, trông có vẻ, chưa được, khoảng tuổi sáu mươi lăm, mà đã chết? Điều đó có nghĩa gì? Ấy là Đức Chúa Trời đang biểu lộ chính Ngài, rằng, “Ngài sẽ không từ chối điều gì tốt lành cho những người muốn bước đi ngay thẳng đến trước Ngài.” Đức Chúa Trời, đang biểu lộ trong chính sự chết của chị, là Đức Chúa Trời đang biểu lộ cho chúng ta, rằng Ngài là Đức Chúa Trời, và Ngài sẽ ban cho những ai sự ưa thích của tấm lòng Ngài, tấm lòng họ, để sẽ bước thẳng đến trước Ngài.

⁶⁴ Thấy được điều này, rằng Ngài là Đức Chúa Trời, và tất cả chúng ta phải đến nơi này, thế thì chúng ta hãy nhìn xem những dấu hiệu về sự biểu lộ của Ngài. Tình yêu của Ngài, Hội thánh của Ngài, dân sự Ngài, và mọi sự khác đó là, là hết thấy sự biểu lộ của Đức Chúa Trời cho chúng ta. Thế thì tôi nghĩ hết thấy chúng ta nên cúi đầu trong sự khiêm nhường và cảm ơn Đức Chúa Trời vì sự sống này rằng, qua Đấng Christ, đã chiến thắng ngay cả chính sự chết.

⁶⁵ Và rồi những Lời của Đức Chúa Jêsus khi Ngài phán về con gái của Giai-ru, “Nó không chết, nhưng nó ngủ.” Chị đã đi vào giấc ngủ của mình, và không đến với sự chết. Vì chị đã chết cách đây nhiều năm, khi còn một cô bé, và bây giờ chị sống trong Đấng Christ; và với chúng ta, chỉ là giấc ngủ, nhưng thức dậy với Đấng Christ.

⁶⁶ Thế thì chúng ta hãy cúi đầu và dâng lời cảm ơn vì đời sống dững cảm này.

⁶⁷ Lạy Cha trên Trời, dĩ nhiên Cha biết lòng của chúng con, dĩ nhiên Cha biết những tư tưởng trong tâm trí chúng con. Cha biết tất cả về chúng con. Chúng con là Tạo vật trong tay Cha. Cha biết chúng con cảm thấy buồn khi thấy Chị Bell được cất đi khỏi chúng con. Nhưng, Đức Chúa Trời ôi, chúng con đang cúi đầu và cúi cả lòng mình, trong sự biết ơn vì những nhu cầu của chị đã được nhậm lời, và sự ưa thích đó của Ngài dành cho chị đã được trọn vẹn. Rằng, thậm chí đây là sự kết thúc của con đường, khi tiểu sử của chị được viết ra trong cuộc đời về mọi người chị đã tiếp xúc với, rằng chị là đấng tỏ của Ngài. Cầu xin ảnh hưởng của chị sống trong lòng tất cả những người quen biết chị. Đức Chúa Trời ôi, chúng con cầu xin Ngài sẽ cho linh hồn dững cảm của chị được yên nghỉ trong Xứ mà chị yêu mến, và đã nói về và đã hát về, hết thấy những năm này.

⁶⁸ Con cầu nguyện cho Jimmy, chiều hôm nay, Chúa ôi. Khi con thấy anh đang ngồi đó, và anh đang biểu lộ ý nghĩ của mình khi những giọt nước mắt trong như pha lê lăn xuống má anh. Anh đang nghĩ về người vợ chung thủy. Và những người con mà, nước mắt đang lăn dài trên má, họ đang nghĩ đến người mẹ thân yêu. Và chúng con cầu xin, Chúa ôi, Ngài sẽ ban ơn cho họ. Xin hãy

an ủi lòng họ. Xin đưa Tay đó ra, mà vượt quá mọi sự giới hạn sự đụng vào bất cứ cái gì khác, để có thể đi đến với tấm lòng của con người, và ban cho họ sự thỏa mãn lớn lao này, rằng ngày nào đó chúng con sẽ gặp lại, và chúng con sẽ không bao giờ có lẽ tang nữa Ở Đó.

⁶⁹ Xin ban phước cho những người yêu dấu của chị, cho các anh em trai chị, chị em gái chị, các cháu nội ngoại của chị, và những người lân cận của chị.

⁷⁰ Và những hội thánh này, Chúa ôi, chúng con biết họ yêu chị biết bao. Khi chị đi lại giữa chúng con, họ, chị đi lại giữa họ. Và đi lại với nhau, với họ, Chúa ôi, chúng con—chúng con chia sẻ cảm xúc tuyệt vời này lẫn nhau, rằng chúng con yêu mến chị. Và chúng con đang ở đây biểu lộ lòng biết ơn của—của—của chúng con với Ngài, về đời sống chị.

⁷¹ Xin hun đúc chúng con, Chúa ôi, và cũng làm cho chúng con, khi chúng con đi đến cuối con đường, có thể sẵn sàng để gặp Ngài. Xin tha thứ cho nhiều tội lỗi của chúng con, Ôi Đức Chúa Trời Đời Đời. Xin thương xót chúng con, Chúa ôi, vì chúng con yếu đuối và mệt mỏi.

⁷² Và con cầu xin Ngài sẽ ban cho chúng con sự an ủi, chiều nay. Xin cho chúng con tìm thấy nó trong những lời này mà đã được biểu lộ ra từ Lời Ngài, qua những mục sư truyền đạo khác nhau, và những ai được phong chức để mang đến như vậy, và qua những người gần gũi và bạn bè. Xin cho chúng con tìm thấy trong đó, với sự làm chứng về—về những bông hoa, và cây cối, và ánh sáng mặt trời, những chiếc lá, và—và trên hết, với Sự Hiện Diện của Đức Thánh Linh, mà làm chứng sự sống lại của Đấng Christ. “Ta sẽ không để các ngươi mồ côi đâu. Ta sẽ cầu xin Cha, và Ngài sẽ ban cho các ngươi Đấng Yên Ủi khác, và Ngài sẽ ở với các ngươi cho đến đời đời.” Ô, chúng con yêu Ngài biết bao, Chúa ôi! Và chúng con biết ơn Ngài biết bao vì Ngài đã ban Đấng ấy cho chúng con, để ban cho chúng con sự bảo đảm phước hạnh này trong những giờ này và lúc gian truân này.

Bây giờ xin ban cho chúng con sức mạnh cho buổi hầu việc sắp đến.

⁷³ Con muốn đặc biệt cầu xin, Chúa ôi, ngay bây giờ cho những người con trai đang ngồi đây trong bộ đồng phục. Xin ban ơn cho những chàng trai đó, khi họ sẽ trở về với quân ngũ của họ. Nhưng con cầu xin, Chúa ôi, rằng vào ngày đó...Chúng con biết ơn sâu sắc về những bộ đồng phục họ đang mặc bây giờ. Nhưng xin cho lời cầu nguyện của mẹ họ được đáp lời: xin cho họ được mặc trang sức thánh và áo công nghĩa của Đức Chúa Jêsus Christ, vào ngày đó. Những cô gái, và hết thảy, Chúa ôi, đó là những gì chúng con muốn, những chiến sĩ Cơ-đốc, có đức tin mạnh mẽ thật sự. Xin hướng dẫn chúng con và điều hướng chúng con cho đến ngày ấy, Chúa ôi, khi chúng con gặp lại.

⁷⁴ Chúng con cảm ơn Ngài vì đời sống chị bây giờ, và cầu xin Ngài sẽ ở cùng tất cả chúng con cho đến khi hết thảy chúng con gặp lại nơi chân Ngài. Chúng con cầu xin trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

NHỮNG SỰ BIỂU LỘ VIE62-0313

(Expressions)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào chiều thứ Ba, ngày 13 tháng Ba, năm 1962, dành cho tang lễ Chị Mary Bell tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org